Autor: Jesse Pirschel

Pavel, sluha Ježiša Krista, povolaný apoštol, oddelený k evanjeliu nášho Boha

Rímskym 1:1

Prvé, čo Pavol v Liste Rímskym 1. kapitole a v 1. verši prehlasuje, je, že je sluha Ježiša Krista. Vieme, že Pavol si vyvolil byť sluhom (na inom mieste: otrokom) slobodnou voľbou - nie je nasilu uvedený do služby. Príklad toho máme v Knihe Exodus, kde nachádzame zákon, ktorý sa týka otrokov. V 2. Knihe Mojžišovej kapitola 21 začína tým, že sa hovorí o tom, kto je otrok. Otrok bol uvedený do otroctva preto, že mal veľký dlh. Keď odpracuje celý svoj dlh môže od svojho pána odísť alebo na základe svojho dobrovoľného rozhodnutia môže u svojho pána navždy zostať a mu navždy slúžiť (2. Mojžišova 21:5-6). Sluha (otrok) na konci svojej služby môže povedať jednu z dvoch vecí: „idem svojou cestou“, alebo môže odmietnuť svoju slobodu a povie „milujem svojho pána, milujem moju manželku a svoje deti, chcem zostať tu a budem slúžiť svojmu pánovi ako doteraz“. Vtedy mu o dvere prepichnú ucho, čo je znamením, že odteraz je už navždy priviazaný k svojmu pánovi.

V takomto zmysle Pavol hovorí o sebe ako o sluhovi Ježiša Krista: „Takto je to, kým som ja vzťahom ku Kristovi. On je dobrý pán a ja ho milujem. Slúžim mu dobrovoľne. Dobrovoľne som

sa zaviazal k službe jemu.“

V žalmoch čítame, že žalmista kričí: „Ó, Pane, v pravde som tvoj sluha a som synom tvojej služobnice. Lebo ty si oslobodil moje putá.“ Podstatou žalmu je: „Pretože Ty si ma oslobodil, ja ti teraz budem slúžiť. Ty si ma zbavil reťazí, Ty si ma oslobodil a nechal si ma ísť, ale kvôli slobode, ktorú som našiel v tebe, som teraz tvoj sluha.“ Tak je to aj s každým Božím služobníkom. Každý kresťan, každý sluha Ježiša Krista slúži preto, lebo ho Boh oslobodil. Neslúžime z prinútenia. Slúžime s radosťou preto, lebo Boh nás oslobodil a hovoríme: „Sme sluhami preto, že nimi chceme byť.“ Biblia hovorí, že sme boli kúpení za veľkú cenu. Tou cenou je Ježišova krv. On má vlastnícke právo nad nami, pretože si nás kúpil a zaplatil za nás svojou vlastnou krvou. Slovo „sluha“ je to isté, ako „služobník“.

Pavol hovorí: „Moja kvalifikácia je: ´som služobník, sluha Ježiša Krista´.“ Mohol povedať mnoho vecí, ako napr.: „Som farizej z farizejov, bol som vyučený pod Gamalielom a mám doktorát z vedy o Bohu. To znamená, že som múdrejší než ty. Tak ti píšem tento list a naučím ťa zopár vecí.“ Mohol povedať: „Som Pavol, ten známy misionár. Najväčší misionár všetkých čias. Svojou misijnou činnosťou pokryjem viac územia za svoj život než ktokoľvek iný. Moje kázanie zmenilo a zmení svet viac ako kázanie iných ľudí.“ Nepripomína žiadnu z týchto svojich kvalifikácií, hovorí len: „Som Pavol, sluha, služobník a otrok Ježiša Krista.“

Pavol má správny pohľad na seba. Vie, že bez Božej milosti je ničím. Nepokladá sa za vyššieho od iných. Nemyslí si, že je zvláštny alebo lepší od iných. Hovorí: „Som len sluha a robím len to, čo mi Boh káže robiť.“ Kvôli tomuto bol taký veľmi efektívny, akým aj bol.

Aj naša služba, keď si uvedomíme, kým sme v Ježišovi Kristovi, keď si prestaneme myslieť, že som niekto, že som múdrejší ako iní, bude efektívna. Potrebujeme si uvedomiť, že to nie je moja múdrosť a ani nemám nič, čo by mi Boh nedal. Som len tým, že som sluha Ježiša Krista a robím to, čo robím len preto, že som otrok Boha a chcem mu slúžiť. Keď sme sluhami Kristovi, sme aj sluhami druhým a nemáme komplex Mesiáša, že len my sme tí jediní, ktorí môžu niečo urobiť.

Čítame, že Pavol je sluhom Ježiša Krista, povolaný byť apoštolom. Doslovný preklad je: „povolaný apoštol“. Pavol tým nemyslí na titul, ale poukazuje na povolanie. Nehovorí: „Volám sa tak, že môžem byť aj apoštol“, ale hovorí: „Bol som povolaný a predurčený stať sa apoštolom, Boh ma vyvolil a on ma k tomu dal (určil)“. Pavol svoje postavenie popisuje vždy cez Boží zásah: „Pavel, apoštol, nie od ľudí ani nie skrze človeka, ale skrze Ježiša Krista a Boha Otca, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych“ (Galatským 1:1). Hovorí: „Žiadna skupina ľudí na mňa nezložila ruky a nepovedala, že budem apoštol“. Nikto nehlasoval a nepovedal: „Ty to budeš.“, ale sám Ježiš Kristus ustanovil Pavla, keď mu povedal: „Ty budeš o mne svedčiť.“ Pavol vedel, že to nie je on sám, ktorý sa za apoštola ustanovil, ale toto postavenie má od Boha: „Pavel, povolaný apoštol Ježiša Krista skrze vôľu Božiu...“ (1. Korintským 1:1). To je druhá vec, ktorú Pavol vie o sebe.

Jeho prvé poznanie je, že je služobník. Po druhé vie, že od koho je jeho povolanie a tak, keď na neho prišli ťažké časy, nemal pochybnosť o tom, že je to Ježiš Kristus, ktorý ho poslal robiť to, čo robí. Pavol hovorí „viem, že som kvalifikovaný, lebo Boh ma povolal.“ Keď ideme slúžiť Bohu, musíme vedieť, že je to Boh, ktorý nás k tejto službe povoláva. Božie volanie je kľúčom ku každej tvojej službe. Ak nie si povolaný, premárniš svoj čas. Ak nie si si svojou službou istý, tak sa o svojom povolaní do služby uisti.

V službe prichádzajú ťažkosti, pochybnosti a protivenstvá, ale prečo zotrvávame v službe? Je to preto, lebo viem, že to nebola moja myšlienka, ale som v danej službe z Božej milosti. On ma do služby uviedol, on ma do nej povolal. Preto sa uisti, že je to Boh, ktorý ti službu dal a povolal do nej. Ak to nevieš a príde búrka, prídu pochybnosti, naplní ťa znepokojenie a tvoje dielo sa rozpadne. Rovnako je to aj vtedy, ak ťa niekto iný povzbudil robiť niečo, čo si ty nebol Bohom povolaný robiť.

Pavol hovorí: „Viem, že som bol vyvolený Bohom, aby som bol apoštol.“ a ďalej: „Som oddelený pre Božie evanjelium“. To slovo oddelený používa tak, že bol vybratý z mnohých, že Boh ho z mnohých vyvolil a oddelil kázať evanjelium. V pôvodine je to to isté slovo, ktoré je použité v Knihe Leviticus v kapitole 20:26, kde je opísané oddelenie Izraela od ostatných národov: „A budete mi svätí, lebo svätý som ja Hospodin a preto som vás oddelil od iných národov, aby ste boli moji.“ Boh vo verši 24 hovorí: „Ja som Hospodin, váš Boh, ktorý som vás oddelil od iných národov.“

Boh hovorí Izraelu: „Oddelím vás od iných národov a zoberiem vás za svoj ľud.“ Aj Pavol hovorí: „Boh ma oddelil, on ma vybral a určil ma za apoštola pohanov.“ Pavol bol oddelený pre službu Bohu pred svojim narodením (Galatským 1:15). Je to tak napr. aj s Jeremiášom, Jánom Krstiteľom a inými Božími služobníkmi. Aj my máme poznať, že nám bola daná služba, že sme boli oddelení Bohu. On nás posvätil, oddelil a povolal.

Ak si spasený, tak Boh ťa poznal ešte predtým než si sa narodil. Povolal ťa k sebe a má pre teba úlohu. Bol si stvorený v Ježišovi Kristovi pre dobré skutky, ktoré ti Boh pripravil ešte

predtým než, si sa narodil. Všetko je to súčasť tvojho spasenia. Boh má plán pre tvoj život, ktorý nie je náhoda, ale Boh pripravil veci pre teba v ktorých máš kráčať.

To, že Pavol volá všetkých ľudí, aby verili a činili pokánie, nie je Pavlov výmysel. To je Božie. Je to Božia túžba a Božie volanie. Pavol je v dôvere preto, že to, čo prehlasuje, prehlasuje ako vyslanec Boží. On si nevymyslel nejaký plán, ale prináša správu od Boha vesmíru. Samotný Stvoriteľ dáva Pavlovi posolstvo, aby bol jeho ústami. Prehlasuje všetky slová, ktoré mu „Pán“ dáva.

Je to veľká sloboda a smelosť vedieť, že posolstvo, ktoré zvestujeme, nie je naše posolstvo, ale to je Božie posolstvo. To je to, čo mi dáva autoritu. To je ten dôvod, prečo ho môžem prehlasovať v smelosti. To je to, čo je na tom vzrušujúce a to je to, čo nám dáva dôveru v kázaní, ktoré kážeme. Čo je to Božie? Je to jeho slovo. Keď ho kážeš a kážeš ľuďom pokánie, a im sa to nepáči, tak to nie je tvoje chyba, lebo to nie je tvoje posolstvo. Ako Ján Krstiteľ povedal Herodesovi: „Je zlé, že si si zobral ženu svojho brata.“ Viete prečo mal odvahu? Lebo to si on nevymyslel, ale hovoril mu to, čo mu Boh uložil.

Stojíme na skutočnosti a kážeme to posolstvo, ktoré nám Boh dal. A tak, ak ho ľudia odmietajú, odmietajú Boha, nie teba. Vidíme to isté pri Pavlovi. Ako často musel striasť prach zo svojho rúcha, ale aj tak pokračoval. Nestaral sa totiž o výsledky, ale o to povolanie. Povedal: „Dostal som úlohu, preto musím dať toto posolstvo ľuďom. Čokoľvek oni s tým urobia, to je ich rozhodnutie, ale ja ho budem hlásať, lebo to je moja práca.“

28. 3. 1999